

Η Διάδραση της Αντιφιλητικής Αγάπης

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Όταν ήμουν μικρός, η βιβλιοθήκη μου άγγιζε το προσκέφαλό μου, ως θα έλεγε ο Ρίτσος, και μόλις αναζητούσα να χαράξω και νοερά να περιπλανηθώ στον «χωροχρόνο» των ονείρων μου...

Κάθε φορά, ενθυμούμαι αμυδρά, όταν ο αδυσώπητος μόρος και ο κωκυτός έπλητταν τον εγωκεντρισμό μου και τη συνειδησιακή μου πληρότητα, κατέφευγα νωχελικά και ως νεμεσητός παραδινόμουν στην αυτοθέλητη μόνωση και περισυλλογή.

Τί ησυχία τότε! Όταν ήμουν μικρός, η βιβλιοθήκη μου άγγιζε το προσκέφαλό μου, ως θα έλεγε ο Ρίτσος, και μόλις **αναζητούσα να χαράξω και νοερά να περιπλανηθώ στον «χωροχρόνο» των ονείρων μου**. Πίστευα τότε ότι η αγάπη λογιάζεται ως φυσική αρτεμία, ως προσπάθεια αντιφιλητική και ανθρώπινη και ως σταθερή και κατήκοος αρετή, που διδάχθηκε να αναφεύγει στην επιδερμική και ουτιδανή – στα μάτια μου – συμπόρευση και συνοδοιπορία.

Πέρασε καιρός και διδάχθηκα να ανταιδέομαι με παρρησία σε αυτήν.

Πέρασε καιρός και η χητοσύνη κυριαρχούσε και θέριευε. Και διδάχθηκα ότι η

σταθερή ενατένιση του Ελέους Του, ο συγκερασμός και η αποδοχή της φιλόδοξης αναχοής μου μεταμορφωνόταν στο φως της Δόξας Του ως μετοχή και μέθεξη, ως πρόγευση στη Σάρκωση και στην αγαπητική Του θυσία.

«Χρειάζεται να επιδείξεις περισσή προσοχή, μήπως καταφέρεις και περάσεις τον ωκεανό και βυθιστείς στο λιμάνι», θα προσθέσει «δανεικά» από τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, ο Ψηλορείτης. Και **διδάχθηκα ότι η αγάπη ενυπάρχει μέσα μου ως δυνατότητα**, ως «capacity», ως επιτηδειότητα, το να βιώνω, να ορθοτομώ και **να πορεύομαι μαζί Του...**

Πέρασε καιρός! Και διδάχθηκα πως Θεός και άνθρωπος «περιχωρούνται» χωροχρονικά στην ευχαριστιακή και λειτουργική πραγματικότητα, στην αγαπητική κοινωνία της Εκκλησίας ως Σώματος Χριστού και Αγιοπνευματικής συνεπικουρίας.

«Δεν σου μίλησα για τις λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής, φλούδες και τις πέταξες μέσα στα σκουπίδια της άβυσσος, τις πέταξα κι εγώ. Μικρές και μεγάλες πίκρες, μικρές και μεγάλες χαρές, πότε με πλήγωνε πότε με χάραινε η ζωή, συνηθισμένα καμώματα της κάθε μέρας, μας άφησαν, τ' αφήσαμε κι εμείς, δεν αξίζει να στραφούμε πίσω να τα' ανασύρουμε από την άβυσσο. Τίποτα δεν χάνει ο κόσμος κι αν απομείνουν οι ψυχές που γνώρισα στη λησμονιά»[Καζαντζάκης].

Θα συναντιόμαστε και θα συνυπάρχουμε όμως κάθε φορά που θα οριοθετούμε την καρδιακή πρόσληψη του εαυτού μας στην συμπαντική ολοκληρία, κάθε φορά που θα τολμούμε να κοινωνούμε στην μέθεξη της αγάπης Του...!